

[Albertsen.]

lige for at få betænkninger, hvad dette angår. Der er vitterlig uro og utilfredshed, og det er ikke et spørgsmål om loven, men om administration, om bevillinger, om bemanning m. v.; det er det, der har interesse, og ind under det kommer selvfølgelig også en strukturdebat. På denne baggrund vil vi, såfremt vi mener, det varer for længe, inden et udspil fra ministeren kommer, selv komme med et initiativ i så henseende.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg må have lov at henlede hr. Albertsens opmærksomhed på, at socialreformkommissionen i høj grad også har beskæftiget sig med strukturproblemer vedrørende børne- og ungdomsforsorgen og med ting, der vil få betydning for den kommende administration, og vi vil senere i dette folketingsår få lejlighed til at diskutere sagen på denne brede baggrund.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om Nordisk Råd.

(Lovforslaget (nr. 50) findes i tillæg A. sp. 1025, fremsættelsen i tidenden sp. 668).

Lovforslaget sattes til forhandling.

J. O. Krag: På baggrund af en lang række forhandlinger med forskellige repræsentanter for Færøerne, først og fremmest med den daværende lagmand, nu afdøde Peter Mohr Dam, rejste den forrige regering på Nordisk Råds møde i Reykjavik i april 1967 spørgsmålet om Færøernes direkte repræsentation i Nordisk Råd. Vi begrundede det med, at vi vidste, at der i det færøske folk består en stor og levende interesse for nordisk sam-

arbejde. Som jeg tillod mig at sige det i den tale, jeg havde den ære på den daværende regerings vegne at holde i Nordisk Råd, er det færøske folk det sjette nordiske folk, og der består et naturligt ønske i den færøske befolkning om at få lejlighed til at deltage på lige fod med de andre nordiske folk i Nordisk Råds arbejde. Vi gav videre udtryk for, at der burde være interesse i alle de nordiske lande for, at Færøerne så fuldstændigt som muligt blev inddraget i det nordiske samarbejde også i den forstand, at Nordisk Råds rekommandationer kunne blive gennemført på Færøerne.

Modstykket hertil måtte naturligvis være, at Færøernes lagting og Færøernes landsstyre fik lejlighed til direkte at gøre deres synspunkter gældende under alle faser af sagernes behandling, og at de selv skulle have mulighed for at indbringe sager for Nordisk Råd. Derfor foreslog den daværende danske regering, at der gennem en ændring af Nordisk Råds vedtægter blev åbnet mulighed for, at Færøerne blev egentligt medlem af Nordisk Råd, sådan at Færøernes lagting kunne vælge sin egen delegation og Færøernes landsstyre udpege sine repræsentanter hertil.

Det forslag, vi stillede fra den danske regerings side, rejste en række komplikationer, og jeg skal ærligt erkende, at den første reaktion, vi modtog, nærmest var nedslående, ja, næsten negativ. Der blev fremhævet fra andre nordiske landes side, at uanset det danske eller i hvert fald den daværende danske regerings synspunkt, at Færøerne måtte opfattes som det sjette nordiske folk, kunne man ikke sige, at Færøerne var en suveræn stat, og dette kunne skabe formelle vanskeligheder for gennemførelsen af det forslag, den danske regering havde stillet.

For det andet viste det sig, at der rejste sig et parallelt problem, idet Ålandsøernes vanskelige stilling blev aktualiseret; man ville fra Ålandsøernes side ønske en løsning af sit problem i forhold til Nordisk Råd, såfremt Færøerne opnåede en løsning i retning af det, der var blevet foreslået fra dansk side. Det er klart, at i samme øjeblik Ålandsøernes problem blev rejst, var der tale om komplikationer såvel i forhold til Finlands regering som i forhold til Sveriges regering.

Når det på trods af alle disse vanskelig-